

NOSALTRES SOLS!

15 cts.

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIÓ CATALANISTA

OFICINES: CANUDA, 14, pral. | Any I — Núm. 12 — BARCELONA, dissabte, 20 de juny de 1931 | Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

El desvari

El fet de negar-se l'Esquerra Republicana de Catalunya, primer, i la "Lliga Regionalista" després, a formar part d'una candidatura única en les vinentes eleccions de diputats a les Constituents espanyoles—candidatura que ja s'anomenava d'Unitat Catalana—, ha portat fins al paroxisme el panorama manicomial que avui es contempla en la política catalana.

La divisió dels catalans ha arribat a un tal grau d'obcecació, que fins aquesta s'ha apoderat d'altres personalitats catalanes ben clarividents i de provat amor a Catalunya. Des de "L'Opinió" fins a Valls i Taberner a "La Veu de Catalunya", aquesta allau iconoclasta tira al fons de l'abis totes les possibilitats d'obtenir per Catalunya una màxima gradació de llibertats. Ara, si a Madrid, el Govern Provisional de la República, ens fa la caritat de donar-nos alguna cosa, serà ben bé perquè voldrà, no perquè els catalans hagin esgotat tots els esforços per assolir-la. Els catalans, en aquests moments, han fet tots els possibles perquè la cadena del nostre esclavatge polític i espiritual fos reblada encara més fort i esdevingui més perdurable. La Lliga, defensora d'interessos—com sempre—, ha posat aquests per damunt la doctrina catalanista—adherida oportunista i evolutiva—. L'esquerra, que no s'ha sacrificat per res pel triomf d'un ideal republicà, que mai els seus elements no han tingut l'heroisme de prendre, però sí l'oportunitat de parar la mà a la fruita que ja queia corcada, per predomini de poder—poder que exerceix dictatorialment—i al·legant raons de política extrema d'esquerra, tampoc no ha volgut admetre una solidaritat nacional. Per la "Lliga", l'enemic no és Madrid. L'enemic de la "Lliga" es diu, avui, Aragay, Companys, Casanovas, etc. Per l'esquerra, l'enemic tampoc no és Madrid. L'enemic és la "Lliga" en sa totalitat y adjuntant-hi el Partit Catalanista Republicà. Així s'ha fet del plet nacional català una qüestió de política de campanar. Sols d'aquesta manera especial i singular de fer política en l'hora present, la ja famosa República Catalana del 15 d'abril, és una minsa ombra de l'antiga Mancomunitat Catalana. El senyor Lerroux, aclofat en el seu cadiral, celebra que Catalunya hagi entrat en vies de millor comprensió. Azàña posa les coses en clar referent al cèlebre pacte de Sant Sebastià, i el germà Gassol va fent amb la mà dreta jocs de banderes...

I com un I.N.R.I., ell, que tenia d'ésser l'esperançador verb de la Pàtria irredempta, s'ha convertit en un Chevalier que va per aquests mons de Déu de la nostra Catalunya cantant la seva "tournée", feta de "cocktails d'amour", endregats a una Espanya—que ara, com sempre, com digué Diego Ruiz—, va al sepulcre...

Lo trist és que sota aquesta llosa sepulcral, s'hi posa, per mans catalanes, la caixa mortuòria de la Llibertat de la Pàtria Catalana!

VIBRANT.

D'OBRENERISME

Encara que el caràcter nacionalista del nostre periòdic pugui fer creure, a més de quatre, que no és a propòsit per tractar-hi assumptes d'un determinat caire social, ens creiem en el deure de fer qualques manifestacions de caràcter obrerista, ja que els ideals nacionalistes tenen el privilegi de comprendre tot el que són manifestacions de la vida dels pobles, siguin aquestes del caire que siguin.

Creiem ésser mereixedors del respecte i àdhuc de l'aprovació dels homes que, inspirats per un bon desig de veritable millorament social, es sacrifiquen treballant en pro de totes les reivindicacions a què té dret l'obrer que treballa i que amb les seves suors contribueix a augmentar la riquesa que forçosament ha d'arribar dia en què n'ha d'ésser participador efectiu.

Diem tot això, perquè sembla que una part dels elements que diuen treballar a profit de la classe obrera i que pretenen ésser-ne els seus directores actualment, prenen com a finalitat de llurs aspiracions la persistent disminució de producció i el constant augment del preu de la mà d'obra, sense voler-se preocupar dels desastrosos resultats que els abusos d'aquests procediments forçosament han de portar-nos a tots.

Com a demostració, i prenent per base la indústria textil, tan important a casa nostra, podem dir que si avui encara es defensa un xic, és degut a l'exportació que es fa, aprofitant-se de la baixa de la pesseta; però tant aquí com en tots els països que també han sofert la seva depreciació, aquest avantatge és passatger, fins i tant que la vida del país estigui al nivell de la moneda. El dia que ja hagi arribat al referit nivell, hauré de lluitar amb les mateixes condicions dels altres països, i serà quan ens trobarem amb els avantatges o desavantatges dels elements productius que tinguem establerts; i si sols ens hem preocupat de disminuir el rendiment de producció per un costat, i l'augment impremedit dels jornals per l'altre, ens trobarem que la nostra producció serà tan excessivament cara, que per més perfeccionats que siguin els uti-

llatges, el cost de mà d'obra farà sobrepujar de tal manera el cost dels productes, que ens impossibilitarà la competència en els mercats d'exportació, i més encara, els industrials estrangers ens envairan el nostre mercat interior, obligant-nos a paralitzar les nostres indústries, essent-ne els propis obrers els primers en patir-ne les conseqüències.

Ningú no pot ni intentar destorbar tot quant es faci en bé i profit del millor benestar de l'obrer; el que tal cosa pretengués seria un criminal; però sí que cal buscar el millorament per camins més positius, per viarans que no ens portin a usar de mitjans que, com diu el vell adagi, és "pa per avui i fam per demà".

Nosaltres entenem que, entre altres, deuria emprendre's una forta campanya contra els intermediaris que, sense motiu que ho justifiqui, sols serveixen per encarrir els productes, i sobretot els que, com els queviures, són de primera necessitat.

Tothom recordarà un sens fi de vagues generals produïdes, qualques d'elles, fins per coses insignificants; però ningú no podrà citar-ne una sola que hagi tingut per finalitat l'abaratiment del cost de la vida. A què esperen els revolucionaris destructius?

Es vergonyós que mentre hi ha indústries que han de plegar i deixar els seus obrers sense treball, hi ha gent poc escropolosa que mercadeja i s'enriqueix interposant-se entre l'agricultor que li té de mal vendre una col per cinc cèntims i el consumidor que té de pagar-li a vint-i-cinc.

Per què no es produeixen fortes campanyes contra aquesta explotació?

Cal tenir en compte que el benestar del poble no depèn solament de guanyar bons jornals; cal que la vida sigui barata, si volem que aquests jornals arribin per a cobrir les necessitats de la vida.

A la tan debatuda qüestió social cal cercar-li els camins que siguin pràctics a la vida, i que lo més ràpidament millor, ens emmení cap a la seva solució. Els discursos, les cridories i els trasbalsos, en la

vida, no són més que una de tantes maneres de passar el temps en perjudici de la majoria i en profit d'uns pocs desocupats que ben poc els preocupa el benestar del pròxim, encara que en parlin tot el dia.

Si els milions de pessetes que la massa obrera ha donat ben desinteressadament per la col·lectivitat, s'haguessin aprofitat en la creació d'escoles on els mateixos obrers i els seus fills s'hi haguessin instruit gratuïtament, cultivant les intel·ligències que més endavant haurien pogut ésser els directores de tota mena d'empreses i negocis, avui ja podríem tenir a casa nostra una sèrie d'indústries i comerços propietat de les entitats obreres, en competència amb les del capital burgès i privat, i els beneficis de les quals serien solament els obrers els que se n'aprofitarien.

Els organismes obrers ja deurien ésser amos de fortes cooperatives de producció que servissin per facilitar a l'obrer els productes en millors condicions que no els produeixen els capitals burgesos, aprofitant per a ells els beneficis i guanys que deixessin les operacions fetes.

Això, demés de la conveniència de suprimir també els intermediaris, tindria el gran avantatge de formar homes capacitats i documentats per a la lluita contra el capital explotador i facilitaria els coneixements tècnics i pràctics necessaris per a saber fins on es pot ésser exigent en les demandes de millorament social.

Avui els obrers, en fer una demanda de millors, no saben si el marge de beneficis i de competència permet o no el concedir-les-hi, i són no poques les vegades que la resistència del capital s'aprofita dels seus desconeixements i els obliga a transigir en perjudici d'ells, i, per contra, el mateix desconeixement de les competències foranes els fa ésser intranseguts, i sense donar-se'n compte, porten a la ruïna una indústria, decretant-se ells mateixos l'atur obligatori.

El benestar de l'obrer no és solament l'augment de jornal i disminució d'hores de treball; té de voler ésser element quel·com més superior que una simple màquina de treball i de menjar; el seu cervell no es pot admetre que sigui de pitjor qualitat que el dels altres homes.

En la massa obrera també n'hi ha, de cervells privilegiats; el que cal és posar-los en condicions superiors perquè siguin útils a la Humanitat.

MOIA

DOCUMENTAL

La Bèlgica està amenaçada de morir?

Els caps flamingants porten el problema lingüístic cap a un particularisme tan estret, que indisposa els esperits dels més imparcials.

Es un Rudyard Kipling el que ha escrit, en un dels seus "Simples contes dels turons":

"Com sap tothom, l'Índia està dividida en parts iguals entre la Jungla, els tigres, les cobres, el còlera i els cipaïos."

I nosaltres creiem poder escriure, parlant de Bèlgica, que ella està dividida en parts desiguals entre els Flamencs, els Valons, els Anversesos, els Brussel·lesos, els flamingants, els poble, l'élite, els realistes, els republicans, els cretins, els genis, i que tot això forma un tot d'una homogeneïtat molt honorable, fins avui.

En el fons, entre tots aquests elements desigualment actius, la gran baralla és la baralla lingüística, i és ella la que risca de fer enderrocar les nostres fronteres, la nostra integritat territorial, la nostra unitat. És una baralla de "voluntats dolentes". Les coses deurien arranjarse tant més fàcilment, quan sols es tracta de la presència de dues parts; més encara, quan tenim l'exemple de la Suïssa, on tres parts (grup alemany, grup italià i grup romànic) s'han posat d'acord per viure en una perfecta intel·ligència. Els romànics representen una minoria que no assoleix més que el 25 per 100 de la xifra total de la població... les tres llengües usades pels helvètics són llengües europees. El flamenc, com ho veurem més tard, no és res més que un agabellament de patuèsos. No hi ha cap való que demani que els funcionaris de Flandes coneixin el patuès de Lieja, Namur, Xarleroi; es concep, doncs, molt bé que els funcionaris valons refusin d'aprendre el patuès flamenc.

Solament els Valons, a més del patuès llur, característic, posseeixen una llengua, la llengua francesa; mentre que entre els Flamencs (exceptuant alguns individus il·lustrats que parlen holandès), el poble, fora del seu patuès, no coneix res més. D'on resulta, des del punt de vista lingüístic, que és impossible de creure en la puixança del flamenc com a idioma i com a vehicle original d'idees. Posem, doncs, la qüestió partint d'aquest punt.

Nosaltres no ens remuntarem fins al Diluvi per estudiar els problemes des del seu origen i de la seva evolució. Nosaltres ens reduïrem als fets: hi ha actualment a Bèlgica una proporció de Flamencs més gran que la proporció de Valons (4,5 contra 3,5 aproximadament). Numèricament, els Flamencs semblen, doncs, tenir la majoria absoluta numèrica. Però això és qüestió dels Flamencs des del punt de vista ètnic. Tirant, doncs, una ratlla horitzontal damunt del mapa de Bèlgica, ratlla que passés per Brussel·les, es pot admetre, teòricament, que tots els habitants del nord d'aquesta ratlla són, ètnicament, els Flamencs, i tots els habitants del sud, ètnicament, són els Valons.

Però això no significa que tots els habitants ètnicament flamencs siguin lingüísticament flamencs.

En alguns llocs de la regió flamenca de Bèlgica, tothom—i aquest és el cas de Brussel·les—, parla el francès. El poble pròpiament dit el parla desigualmente, però el parla, y l'entén. En altres ciutats, com Anvers, Gant, etc., tot el poble, exceptuant cert rang social—petits comerciants, per exemple—, parla les dues llengües. No hi ha, doncs, sinó que el baix poble que s'expressa exclusivament en flamenc; a més d'un grapat de baladrejadors, polítics, arribistes, que fan una demagògia; i alguns rars convençuts.

Encara és precis distingir ací aquest flamenc que parla el poble, aquest flamenc espantós, un flamenc frustrat, sumari, un flamenc que expressa totes les idees per mitjà de no més enllà d'un centenar de mots, i la pronúncia dels quals està deformada de vilatge en vilatge, que fa impossible a un brussel·lès d'entendre el flamenc de Furnes, a un anversès d'entendre el flamenc de Tongres, a un de Bruges d'entendre's amb un de Saint-Trond; encara és precis distingir aquest flamenc, sense vocabulari, que parla el poble, i el flamenc que parla una selecció respectable y restringida.

Els escriptors d'aquesta selecció s'intitulen ells mateixos "zuid-nederlandsche scrybers", o sigui: escriptors sud-neerlandesos, el nom de "nord-neer-

—Ja ho crec, que voldries casar-te amb mil... No és pas ximple, el gandul que va a la caça de pubilles riques!...

La llibertat de Catalunya és un afer bèl·lic

En l'any 1918 estava jo a París, quan un amic meu, ferm nacionalista i habitant en dita ciutat, de llargs anys, m'explicà ço que seguia:

"Hem anat a veure Mr. Wilson; madame Delaunay ha estat la nostra introductora i traductora. Wilson estava acompanyat del seu ajudant, el general Haig, i després d'escoltar-nos molt atentament i de consultar alguns apunts, ens ha dit: "Mentre vostès demanin l'autonomia, nosaltres no podem fer res, car l'autonomia és assumpte interior d'un Estat, i nosaltres, en els assumptes interiors dels Estats, no podem immiscuir-nos-hi; però si vostès s'aixequen en armes, per obtenir la llibertat de Catalunya, jo els prometo que el seu cas serà tractat en la Conferència de Versalles, i que vostès tindran satisfacció".

Així, no és res d'estrany que en retornar jo, als principis de 1919, digués al senyor R. M., ex-secretari d'una important entitat del nacionalisme radical, el següent: "Senyor M., no obtindrem res. L'afer de Catalunya és un afer de guerra; la solució està a les barricades i a les muntanyes."

Mentrestant, allà dalt, a Madrid, so-

naven, entre rialles i gatzara, els últims discursos de Romanones i Cambó; i a Barcelona la gent només parlava del Sindicat Unic i de les víctimes que queien pels carrers.

En l'any 1922, En Macià deia, en un discurs pronunciat al Congrés de Madrid, que arribaria un dia que Catalunya enviaria l'última ambaixada, i que després començaria la guerra. Però en 1931, ni En Macià ni cap partit polític de Catalunya no pot enviar aquesta última ambaixada pels compromisos espanyols que els lliguen, i només ho poden fer els separatistes, que no són un espantall ni un fantasma, com diuen; sinó uns homes plens de dignitat i d'altruisme, capços de jugar-se la vida per la llibertat de Catalunya.

Jo, respecte a aquest assumpte, no insistiré; però deixo a la reflexió de tots els separatistes catalans, i en particular al grup nacionalista radical intransigent "Nosaltres Sols!", la conveniència de portar ço esmentat a la pràctica.

W. PUJOL RIBATÉ

BATECS

Setmanes endarrera dèiem, des d'aquesta secció, que era convenient que tots els patriotes conservessin una gran dosi de serenitat per saber esperar el fruit que havien de portar-nos, amb la seva actuació, els homes que havien obtingut la majoria de sufragis del poble català.

Parlant de la nostra actitud serena, dèiem, entre altres paraules, "no la faran variar ni les veus de l'optimisme exagerat ni les veus del derrotisme sistemàtic". Aquesta era la norma que estàvem disposats a seguir, perquè crèiem en un mínim de dignitat nacional per part dels dirigents de tots els partits catalanistes. Però amb pena i vergonya anem constatant cada dia més, una davallada en el sentiment catalanista, i veiem com en nom d'un fals amor de germà es va claudicant i cedint el terreny conquerit. Davant d'aquesta actuació tan nociva per la nostra terra, i davant el fet de voler portar com a representants de Catalunya gent forastera i d'uniforme, no hi ha cap raó que ens obligui a mantenir aquella serenitat expectant; i així com defensàvem i aconsellàvem la treva per deixar el camp lliure als capdavanters de la po-

lítica, avui aixequem la nostra veu irada contra aquesta falla de sentiment ètnic, i demanem a tots els nostres simpatitzants que ens ajudin en la campanya de desemmascarar tots aquells homes que, sota la capa d'un federalisme bord, intenten portar Catalunya pel camí de la baixesa.

Nosaltres permetrem que els arribistes del catalanisme es quedin amb la glòria del nostre treball i esforç, nosaltres consentirem que els cercangues s'aprofitin del moment sentimental del poble per a repartir-se càrrecs, influències i favoritismes; nosaltres suportarem que se'ns deixi oblidats i se'ns combati, però no tolerarem que es porti Catalunya pel camí del vilipèndi i es traeixi la seva causa.

No creiem gens ni mica en l'eficàcia de l'actuació dels catalans a les constitucions espanyoles; però ens indigna que es vulgui donar la representació de Catalunya a homes que en la seva terra poden ésser molt respectables, però que no podem admetre com a portaveus dels catalans. No censurem aquests senyors militars, que pel sol fet d'ésser militars de l'exèrcit espanyol no poden representar

el poble català; ells estan al seu lloc, ells compleixen llur missió de procurar el domini d'Espanya. Són els nostres homes els qui recriminem, aquells que deien que recollien la substància de les Bases de Manresa, i l'endemà ja no es recorden d'aquella base essencial que diu: "Sols els catalans podran exercir càrrecs públics, àdhuc tractant-se dels governatius i administratius que depenguin de l'Estat Espanyol."

Censurem els homes que, en nom d'un moviment esquerrà i revolucionari, s'alien i enforteixen el partit radical, el focus més gran d'anticatalanisme i d'unitarisme rabiosos. Un partit que el seu representant a la Generalitat Catalana dona el crit de "Viva Catalunya espanyola!", i aprés afirma que és autonomista perquè varen anar a l'enterrament de Mossèn Cinto, a l'homenatge a En Guimerà i a l'enterrament de l'Iglésies.

I que no ens vinguin amb la comèdia que és la reacció, que és el feixisme català, l'oposició que va brotant arreu de Catalunya, contra l'actuació dels homes de la República espanyola. Enfront d'ells hi ha tots els patriotes que anys i anys vénen sacrificant-se per Catalunya i que lluiten solament per Catalunya. Hi som nosaltres, els franc-tiradors, a qui ningú no pot titllar de reaccionaris ni de jesuïtes. Hi són aquells catalans que eren a llur costat, creguts que el radicalisme que senten per la República, el sentien, primer que tot, per la nostra llibertat.

Nosaltres no tenim cap disciplina política; nosaltres no tenim cap ídol sinó la nostra Catalunya, nosaltres respectem tots els ideals, però quan s'actua contra el prestigi de la nostra pàtria, ataquem a tothom, per alt que estigui.

Estem en uns moments que cal parlar amb tota claredat i sense confusions. Nosaltres, que sostenim la tesi separatista, en aquests moments que els que es deien catalanistes separatistes en reneguen, tenim el dret d'exigir a tot català que actuï públicament, a què es defineixi. Ja l'hem passat, el temps de les mitges tintes i dels idealistes vergonyants. O amb Catalunya o contra Catalunya. Tota la resta és falsedat, covardia o impotència.

SOLUS

P. S.—Agraïrem a tots els qui puguin proporcionar-nos fets i dades relacionats a actes anticatalanistes comesos per entitats i persones, que s'adreixin a la nostra Redacció; puix és propòsit nostre començar la campanya contra els mercaders dels nostres ideals. Hem de catalanitzar, costi el que costi, el nostre comerç i la nostra indústria. Davant del resultat negatiu dels treballs fets per "Palestra" i la "Protectora", anem a començar la llista negra. No respectarem ningú, ni ens farà callar ningú. Fora caretes.

S.

Patriotes germans!

NOSALTRES SOLS és l'únic periòdic de combat que

defensa la llibertat plena de la Pàtria esclava.

NOSALTRES SOLS és cordialment odiat pels enemics de Catalunya i pels que han convertit l'altar en un taulell.

NOSALTRES SOLS, si hagués de plegar, es plegaria també la sola bandera de dignitat catalana que avui, a força de sacrifici i esforç, tremola encara.

NOSALTRES SOLS us demana la vostra ajuda econòmica. Feu subscripcions!

Catalunya irredempta

Justícia!

La característica, l'exponent més distintiu de classificació, el sedàs de les diversitats de pobles per classificar-los en nacionalitats, és sa parla.

Si jo els hagués de triar, no em documentaria pas, per res, amb els papers històrics o polítics, que els ha dictat, sovint, la brutalitat de la força (raó de la força), en lloc de la Justícia (força de la raó). M'atendria a la parla.

Tractats, Concilis, Acords, Convenis... sovint no han estat més que problemes de mecànica política; sovint, la resultant de forces brutes, i tan brutes! (el tractat dels Pireneus), que es quarteraven els pobles, les nacions, ans d'endogalar-los en eixes presons de pobles, els Estats imperialistes.

Què en diríeu del poblat austriac de Fiume (Rhin), en el qual es parla l'italià? Que és italià, que és un tros d'Itàlia irredempta, com ho foren Polònia, Letònia, Finlàndia, Catalunya...

Ara que es parla de comprensió i de Justícia, cal recordar que hi ha un seguit de pobles fronterers amb l'Aragó, de parla catalana, que la divisió del terror en províncies els va desglossar, de mala fe, de les terres catalanes i els va gleviar a ses fronterisses d'Aragó. I dic de mala fe, perquè ni tan sols per errada d'aragonès, ho fou a Catalunya.

Beceit, Calceit, Caretes, Arnes, Arenys, La Codonyera, La Canyada,

FUETADES

El nostre col·lega "L'Opinió" diu que els catalans que encara tenen els rètols de llurs botigues escrits en llengua forastera, de catalans només en tenen el nom.

"L'Opinió" es de la nostra opinió; però cal dir-li a l'opinador que escriu l'entrefilet de "L'Opinió": I aquells que tenint el comandament de la ciutat, mantenen a l'Ajuntament i a la Generalitat aquesta llopada de forasters addictes a la Dictadura, i els traïdors catalans a l'estil del comte de Santa Coloma, d'En Despujol i d'altres, quin dictat mereixen? [El de traïdors!] Més traïdors que els altres, perquè ens roben nom, fama i or!!

El que la "Lliga Regionalista" era amb la Monarquia, l'Esquerra Catalana Republicana és al respecte la República. Mentre la "Lliga" imperava, havíem de creure que se'ns donaria la nostra llibertat, amb safata d'argent... [Tot!] [Tot per la Concòrdia!] I l'Estat Català era separatista. Ara, devem creure que, deixant d'ésser separatista l'Estat Català, ens "donaran" les nostres llibertats, amb les bales dels maïssers i les baionetes dels tercis, vinguts ací a Catalunya; i tot!, tot per la Concòrdia i pel civader!!

A la candidatura d'Esquerra Catalana Republicana, hi apareixen noms de personalitats forasteres. Hi tenim molt a dir, per respectables que siguin. Hi tenim a dir, en primer lloc, que l'Esquerra Catalana Republicana ha renegat de les seves idealitats, i ha desfet la nota que seguia i que prometé arribar fins al cim; aconseguir la plena alliberació del poble català per mitjà del separatisme. L'Esquerra ja no és separatista; blasma contra el separatisme i inclou a la seva candidatura noms forasters, que mai, mai no defensaran l'Estatut de Catalunya, per pobre i minso que sigui. Nosaltres no els votarem, i diem ja ara, al poble, que Catalunya és pels catalans! Forasters a Catalunya? [Mala negada!!]

En el Govern Civil encara i hi ha "el mayor" i l'Azcarra. Del Govern Civil se'n podrà el poble; i el poble és català. Tot el que fa farum de governamental es fa en espanyol. L'Ainaud, encara és a cultura, que ens porta la collada d'andalusos per tal d'accontentar els de "dalt". El mitjà pintor ainaud fa de tècnic. Ha llegit uns pedagogs i en recorda els noms: no res més. L'Ainaud, però, fa de savi en tots els ordres, i mana i disposa, i legisla, sense saber el que és "Escola". Hom ho ha pogut comprovar; però, encara és el tècnic. És ben cert que a la terra dels cegos, qui té un ull n'és el rei. L'Ainaud, a les Hurdas, encara seria dels més llecs.

Des de Canet de Mar es posà un telegrama ací a Barcelona. A l'estació digueren que no podien cursar el comunicat, perquè estava redactat en català, ja que no havien estat derogades les disposicions de la Dictadura. Es consultà el cas als superiors d'A-

renys de Mar, els quals opinaren com els de Canet. Aleshores el telegrama fou cursat en espanyol. I hem de tenir fe i confiança en les autoritats de Catalunya? Que potser hem de callar per la concòrdia? [Cambonistes!!]

El dia 14 d'abril, el poble féu un plebiscit espontani. Era aquella manifestació també espontània que arreu cridava: "Visca, visca Macià! Mori, mori Cambó!" I al primer el portà a la primera magistratura del poble català, mentre que l'altre el llençava a l'exili pel lloc del menyspreu. Però... però el poble cridà solament "visca Macià!", i no volgué a ningú més que ell. No nomenà amb el seu plebiscit ètnic cap "Conseller". Aquests usufructuats càrrecs que ningú no els ha donat; se'ls han pres. A nom de qui i per qui, manen, puñlen i conviuen a la Generalitat? [No pas per Catalunya!] Si haguessin fet neteja bona, menys mal; mes, al last, que mentre el poble nostre és mort de fam, el poble foraster vingut ací menja i remenja, banda dreta i banda esquerra. Forasters i regionalistes fan de secretaris dels co-separatistes. [Tots són uns!] Via fora, via fora!, haurem de cridar? I seguirà l'altra paraula?

UN DEL POBLE.

Molt es parla del català a "Les normals de mestres", però hom no es vol recordar de què la benemèrita Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana ja de molts anys que en té cura d'organitzar i sostenir les càtedres de català. Fou ella la que demanà l'autorització primera i treballà per tal que les corporacions populars les subvencionessin i, junt amb les quotes dels socis, pogués sufragar les despeses.

Ha sortit ara el decret que no fa més que legalitzar aquestes càtedres, però sense parlar de pagar-les, i no diu ni un mot de la llur existència anterior, cosa que data ja de vuit anys abans de la Dictadura, i deixa d'esmentar la intervenció que hi tingué la Protectora.

Es disposa que vinguin a dependre del Seminari de Pedagogia de la Universitat, que no té res més d'ensenyament català que les vint mil pessetes amb què ho subvenciona l'Ajuntament.

L'Ainaud té una política molt gran per descentralitzar Catalunya, portant-ho tot cap al poder central, on hi porta la seva col·laboració centralitzant el senyor Xirau...

Es molt llarg i hi ha molta tela a tallar, però esperarem, per si no hi ha correcció patriòtica.

A. López, impressor; Om, 8.—Barcelona

(De Fantasio, París)